

PAVAO VI. (1963.-1978.)
(PAULUS VI.)

» Dei Verbum « (II. vatikanski sabor, IV. sjednica, 18.XI.1965.)

1. Proslov

Božju riječ sa strahopoštovanjem slušajući i vjerno je razglašujući Sveti sabor slijedi sv. Ivana, koji kaže: "Naviještamo vam život vječni, koji bijaše kod Oca i nama se pokazao: naviještamo vam što smo vidjeli i čuli, da i vi imate zajedništvo s nama te naše zajedništvo bude s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom" (1 Iv 1, 2-3). Stoga Koncil, idući stopama Tridentinskoga i Prvoga vatikanskog koncila, kani iznijeti pravi nauk o Božjoj objavi i njezinu prenošenju, kako bi sav svijet slušajući navještaj spasenja uzvjerovao, u vjeri se nadao i u nadi ljubio.

I. poglavlje: Zbiljnost objave

2. Narav i predmet objave

Bogu se svidjelo da u svojoj dobroti i mudrosti objavi samoga sebe te saopći otajstvo svoje volje (usp. Ef 1,9), kojim ljudi po Kristu, Riječi tijelom postaloj, u Duhu Svetom imaju pristup k Ocu te postaju zajedničari božanske naravi (usp. Ef 2, 18; 2 Pt 1, 4). Tom objavom, dakle, nevidljivi Bog (usp. Kol 1, 15; 1 Tim 1, 17) iz preobilja svoje ljubavi, oslovljava ljude kao prijatelje (usp. Izl 33, 11; Iv 15, 14-15) te s njima druguje (usp. Bar 3, 38) da ih pozove i primi u zajedništvo sa sobom. Taj raspored objave zbiva se djelima i riječima iznutra međusobno povezanima tako da djela što ih je Bog izveo u povijesti spasenja očituju i potkrjepljuju nauk i riječima označene stvari, a riječi razglašuju djela i osvjetljuju u njima sadržano otajstvo. Po toj nam je objavi dubina istine i o Bogu i o čovjekovu spasenju u punom svjetlu zasjala u Kristu, koji je ujedno i posrednik i punina sve objave.

3. Priprema evandeoske objave

Bog, koji po Riječi sve stvara (usp. Iv 1, 3) i uzdržava, u stvorenjima pruža ljudima trajno svjedočanstvo o sebi (usp. Rim 1, 19-20), a budući da je nakanio otvoriti put višnjega spasenja, on se povrh toga već od početka očitovao praroditeljima. No poslije njihova padu on ih je – obećavši otkupljenje – podigao k nadi u spasenje (usp. Post 3, 15). Neprekidno se skrbio za ljudski rod da svima koji – postojani u dobrim djelima – tragaju za spasenjem dade život vječni (usp. Rim 2, 6-7). U svoje, pak, vrijeme pozva Abrahama da ga učini velikim narodom (usp. Post 12, 2), koji je, nakon patrijarha, po Mojsiju i prorocima poučavao da upozna njega, jedinoga živoga i pravoga Boga, brižljivoga Oca i pravednoga suca, te da iščekuje obećanoga Spasitelja; tako je on kroz vjekove pripremao put evanđelju.

4. Krist – osobna punina objave

A pošto je u mnogo navrata i na različite načine Bog govorio u prorocima, ”na kraju nam je, u ove dane, progovorio u Sinu (Heb 1, 1-2). Poslao je, naime, svojega Sina, to jest vječnu Riječ koja prosvjetljuje sve ljude, da prebiva među ljudima i da im izloži najdublju nutrinu Božju (usp. Iv 1, 1-18). Dakle, Isus Krist, Riječ tijelom postala, ”čovjek k ljudima” poslan, ”govori Božje riječi” (Iv 3, 34) i dovršuje spasiteljsko djelo koje mu je Otac povjerio da ga izvrši (usp. Iv 5, 36; 17, 4). Stoga on – [jer] tko njega vidi, vidi i Oca (usp. Iv 14, 9) – sveukupnom svojom prisutnošću i očitovanjem samoga sebe, riječima i djelima, znamenjima i čudesima, a pogotovo svojom smrću i slavnim uskrsnućem od mrtvih te, na kraju, slanjem Duha istine dovršuje objavu ispunjujući je te potvrđuje božanskim svjedočanstvom da je Bog doista s nama kako bi nas oslobodio iz tmina grijeha i smrti te nas uskrisio na vječni život. Kršćanska rasporedba spasenja, dakle, kao novi i konačni savez nikada neće minuti i ne treba više očekivati nikakvu novu javnu objavu prije slavnog očitovanja našega Gospodina Isusa Krista (usp. 1 Tim 6, 14; Tit 2, 13).

5. Prihvaćanje objave vjerom

Bogu objavitelju valja odgovoriti poslušom vjere (usp. Rim 16, 26; Rim 1, 6; 2 Kor 10, 5-6), kojom čovjek cijeloga sebe Bogu slobodno izručuje iskazujući ”potpun posluš uma i volje Bogu objavitelju” i dragovoljno pristajući uz objavu koju je on dao. A da se uzvjeruje, potrebna je Božja milost koja predusreće i potpomaže te unutarnja pomoć Duha Svetoga, koji srce treba pokrenuti i obratiti ga k Bogu, otvoriti oči uma te svima dati ”ugodnost pristanka i vjerovanja istini”. A da razumijevanje objave bude sve dublje, isti Duh Sveti svojim darovima vjeru sveudilj usavršuje.

6. Božanska objava i naravna spoznaja Boga

Božanskom je objavom Bog htio samoga sebe i vječne odluke svoje volje o spasenju ljudi očitovati i priopćiti da nam naime dade udjela u božanskim dobrima, koja posvema nadilaze razumijevanje ljudskoga duha.

Sveti sabor ispovijeda da se ”Bog, počelo i svrha sviju stvari, može sigurno spoznati iz stvorenja naravnim svjetlom ljudskoga razuma” (usp. Rim 1, 20) te naučava kako njegovoj objavi valja pripisati da svi mogu i u sadašnjem stanju ljudskoga roda lako, s čvrstom sigurnošću i bez primjese ikakve zablude, spoznati ono što u božanskim stvarima ljudskom razumu nije samo po sebi nedohvatno”

II. poglavlje: Prenošenje Božanske objave

7. Apostoli i njihovi nasljednici

Ono što je Bog objavio za spasenje svih naroda, predobrostivo je uredio da to isto dovijeka ostane neiskvareno i da se prenosi svim naraštajima. Stoga je Krist Gospodin, u kojem se dovršuje svekolika objava višnjega Boga (usp. 2 Kor 1, 20 i 3, 16 – 4, 6), dao apostolima nalog da evanđelje – koje je, unaprijed obećano po prorocima, on sam ispunio i vlastitim ustima proglasio – svima propovijedaju kao vrelo svekolike spasonosne istine i čudoređa dajući im zajedništvo u božanskim darovima. To su oni vjerno učinili, kako apostoli – koji su u usmenom propovijedanju, u primjerima i u ustanovama predali ono što su bilo iz ustiju, ponašanja i djela Kristovih primili bio pod utjecajem Duha Svetoga naučili – tako i oni apostoli i apostolski muževi koji su, nadahnuti Istim Duhom Svetim, poruku spasenja pismeno izručili. A kako bi se evanđelje u Crkvi stalno čuvalo neiskvarenim i živim, apostoli su kao nasljednike ostavili biskupe, »predajući im svoje vlastito učiteljsko mjesto«. Ta Sveta predaja i Sveto pismo obaju zavjeta jesu, dakle, poput zrcala u kojem Crkva putujući zemljom promatra Boga od kojega sve prima, dok ne bude dovedena da ga licem u lice gleda kakav jest (usp. 1 Iv 3, 2).

8. Predaja

Stoga se apostolska propovijed, koja je na poseban način izražena u nadahnutim knjigama, morala u neprekinutom slijedu čuvati sve do dovršetka vremena. Kada, dakle, apostoli predaju ono što su i sami

primili, oni opominju vjernike da drže predaje koje su naučili bilo iz govora bilo iz poslanica (usp. 2 So12, 15) te da se bore za vjeru koja im je jednom za vazda predana (usp. Jd 3). Ono, pak, što su apostoli predali, obuhvaća Sve što pridonosi svetome življenju Božjega naroda i rastu vjere: i tako Crkva u svojem naučavanju, životu i bogoštovlju, postojano održava i svim naraštajima prenosi sve što ona jest i što vjeruje. Ta predaja, koja potječe od apostola, u Crkvi napreduje uz pomoć Duha Svetoga: raste, naime, spoznaja predanih stvari i riječi, kako po razmatranju i proučavanju vjernika koji u svojem srcu o tome razmišljaju (usp. Lk 2, 19 i 51) tako i po razumijevanju duhovnih stvari putem unutrašnjeg iskustva, te po naviještanju onih koji su s nasljedstvom u biskupskoj službi primili siguran milosni dar istine. Tijekom stoljeća, Crkva naime neprestano teži k punini božanske istine, sve dok se u njoj ne ispune Božje riječi. Izjave svetih otaca svjedoče o životvornoj prisutnosti te predaje, čija se bogatstva prelijevaju u praksu i u život Crkve vjernice i moliteljice. Po istoj predaji Crkva dolazi do spoznaje cjelovitoga kanona svetih knjiga, a sama Sveta pisma u njoj se dublje shvaćaju i bivaju neprekidno djelatna. I tako Bog, koji je nekoć progovorio, neprekidno razgovara sa Zaručnicom svojega ljubljenog Sina, a Duh Sveti – po kojem živa riječ evanđelja odjekuje u Crkvi i po njoj, u svijetu – uvodi vjernike u svu istinu te daje da u njima obilno prebiva riječ Kristova (usp. Kol 3, 16).

9. Odnos predaje i Svetoga pisma

Sveta predaja i Sveto pismo usko su, dakle, međusobno povezani i imaju udjela jedno u drugome. Oboje se, naime, proistječući iz istoga božanskog izvora, na neki način stapa u jedno i teži istomu cilju. Jer Sveto pismo je Božji govor, ako je pod nadahnućem Duha Svetoga pismom zabilježen, a Sveta predaja Božju riječ, koju su Krist Gospodin i Duh Sveti povjerali apostolima, cjelovito prenosi njihovim nasljednicima da je oni vođeni svjetlom Duha istine – po svojem naviještanju vjerno čuvaju, izlažu i šire. Iz toga proizlazi da Crkva svoju sigurnost o svemu objavljenome ne crpi samo iz Svetoga pisma. Zbog toga oboje valja primati i častiti jednakim osjećajem zahvalnosti i poštovanja.

10. Predaja, Sveto pismo, Božji narod i crkveno učiteljstvo

Sveta predaja i Sveto pismo tvore jedan sveti polog Božje riječi povjeren Crkvi; prianjajući uza nj, sav je sveti puk – ujedinjen sa svojim pastirima – sveudilj postojan u apostolskom nauku i zajedništvu te u lomljenju kruha i u molitvama (usp. Dj 2, 42 gr.), tako da u predanoj vjeri, koju valja držati, vršiti i ispovijeda- ti, nastaje jedinstvena jednodušnost predstojnika i vjernika.

Zadaća, pak, autentično ga tumačenja pisane ili predane Božje riječi” povjerena je samo živomu crkvenom učiteljstvu, koje tu vlast obnaša u ime Isusa Krista. To učiteljstvo, dakako, nije iznad Božje riječi, nego joj služi naučavajući samo ono što je predano, time što to po božanskome nalogu i uz pomoć Duha Svetoga odano sluša, sveto čuva i vjerno izlaže te iz ovoga jednoga pologa vjere crpi sve ono što kao Bogom objavljeno predlaže vjerovati. Očito su, dakle – po premudroj Božjoj odluci – Sveta predaja, Sveto pismo i crkveno učiteljstvo tako uzajamno povezani i združeni da jedno ne postoji bez drugih, a sve skupa – svako pojedino na svoj način – pod djelovanjem jednoga Duha Svetoga djelotvorno pridonosi spasenju duša.

III. poglavlje: Božansko nadahnuće Svetog pisma i njegovo tumačenje

11. Nadahnutost i istina Svetoga pisma

Sve od Boga objavljeno, što je u Svetom pismu napisano sadržano i dano, bilo je zapisano po nadahnuću Duha Svetoga. Naime, na temelju apostolske vjere sveta Majka Crkva drži knjige i Staroga i Novoga zavjeta, u cjelini i sa svim njihovim dijelovima, svetima i kanonskima, zato što imaju – po nadahnuću Duha Svetoga napisane (usp. Iv 20, 31; 2 Tim 3, 16; 2 Pt 1, 19-21; 3, 15-16) – Boga za autora te su kao takve predane samoj Crkvi. Pri sastavljanju svetih knjiga Bog je, pak, izabrao ljude koje je upotrijebio da bi oni – služeći se svojim sposobnostima i silama – pod njegovim djelovanjem u njima i po njima, kao pravi autori pismeno predali sve ono i samo ono što on hoće.

Budući da, dakle, sve ono što nadahnuti pisci ili hagiografi izjavljuju valja držati izjavljenim od Duha Svetoga, mora se dosljedno ispovijedati da knjige Pisma čvrsto, vjerno i bez za-blude naučavaju istinu za koju je Bog htio da radi našega spasenja bude zapisana u Svetim pismima. I tako je »svako Pismo Bogom

nadahnuo i korisno za poučavanje, uvjeravanje, popravljavanje, odgajanje u pravednosti: da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban« (2 Tim 3, 16-17 gr.).

12. Kako valja tumačiti Sveto pismo

No budući da je Bog u Svetom pismu po ljudima govorio na ljudski način, tumač Svetoga pisma – kako bi proniknuo ono što nam je Bog htio priopćiti – mora pažljivo istraživati što su hagiografi stvarno kani reći i što se Bogu svidjelo otkriti po njihovim riječima. Kako bi namjeru hagiografa izašla na vidjelo, valja se, među ostalim, obazirati i na književne vrste.

Istina se, naime, svaki put drukčije iznosi i izražava u tekstovima koji su na različit način ili povijesni ili proročki, ili pjesnički, ili u drugim vrstama govora.

Nadalje, tumač mora istraživati smisao koji je hagiograf kanio izraziti i izrazio u određenim okolnostima, već prema prilikama svojega vremena i svoje kulture, pomoću književnih vrsta koje su u ono vrijeme bile u uporabi. Da bismo, naime, ispravno razumjeli ono što je sveti pisac [svojim] spisom htio izjaviti, valja svratiti dužnu pozornost kako na one uobičajene osobite načine shvaćanja, izražavanja i pripovijedanja koji su u hagiografovo vrijeme bili na snazi tako i na one načine uzajamnoga ophođenja ljudi koji su se u ono vrijeme obično koristili.

No budući da Sveto pismo treba čitati i tumačiti u istom Duhu u kojem je napisano, za ispravno pronicanje smisla svetih tekstova mora se s ne manjom brižljivošću gledati na sadržaj i jedinstvo cijeloga Pisma, uzimajući u obzir živu predaju Crkve i analgoiju vjere. A stvar je egzegeta da u skladu s tim pravilima rade na dubljem razumijevanju i izlaganju smisla Svetoga pisma kako bi takoreći iz prethodne prouke sazio sud Crkve. Sve ono što se, naime, tiče načina tumačenja Pisma, u konačnici podliježe sudu Crkve, koja izvršuje božanski nalog i službu čuvanja i tumačenja Božje riječi.

13. »Susretljivost« vječne mudrosti

U Svetom se pismu dakle – bez povrede Božje istine i svetosti – otkriva čudesna susretljivost vječne Mudrosti »kako bismo upoznali neizrecivu Božju dobrostivost i kako je Bog uvelike prilagodio način govora u providnosti i skrbi za našu narav« Naime, Božje. su riječi izrečene ljudskim jezicima, postale slične ljudskom govoru, kao što je nekoć Riječ vječnoga Oca, uzevši slabo ljudsko tijelo, postala slična ljudima.

IV. poglavlje: Stari zavjet

14. Povijest spasenja u Starom zavjetu

Bog prepun ljubavi, usmjerujući se na spasenje cijeloga ljudskog roda i brižljivo ga pripravljaajući, jedinstvenom je rasporedbom sebi izabrao narod kojemu će povjeriti obećanja. Pošto je, naime, sklopio savez s Abrahamom (usp. Post 15, 18) te po Mojsiju s izraelskim pukom (usp. Izl 24,8), on se riječima i djelima objavio svojem stečenom narodu kao jedini pravi i živi Bog; tako je Izrael iskusio koji su božanski putovi s ljudima, a jer mu je Bog sam govorio po ustima proroka, on ih je iz dana u dan sve dublje i jasnije shvaćao i sve ih šire pokazivao među narodima (usp. Ps 21 [22],28-29; 95 [96], 1-3; Iz 2,1-4; Jr 3, 17). A rasporedba spasenja, koju su sveti pisci unaprijed navijestili, o njoj pripovijedali i nju obrazlagali, nalazi se kao prava Božja riječ u knjigama Staroga zavjeta; zbog toga te Bogom nadahnute knjige čuvaju neprolaznu vrijednost: »Što god je naime napisano, napisano je nama za pouku da po strpljivosti i utjesi Pisma imamo nadu« (Rim 15, 4).

15. Važnost Staroga zavjeta za kršćane

Starozavjetna rasporedba [spasenja] bila je prije svega usmjerena na to da pripravi, proročki navijesti (usp. Lk 24, 44; Iv 5, 39; 1 Pt 1, 10) te raznim prilikovima naznači (usp. 1 Kor 10,11) dolazak Krista, sveopćega Otkupitelja, i [njegova] mesijanskog kraljevstva. Knjige Staroga zavjeta, pak, svima iznose na vidjelo – već prema stanju ljudskoga roda prije vremena u kojem je Krist us postavio spasenje – spoznaju Boga i čovjeka te načine na koje pravedni i milosrdni Bog postupa s ljudima. Premda te knjige sadržavaju također i ono što je nesavršeno i uvjetovano vremenom, one ipak pokazuju pravo Božje odgojno postupanje. Stoga Kristovi vjernici trebaju odano prihvatiti te knjige koje izražavaju živ osjećaj za Boga u kojima su pohranjeni

uzvišeni nauci o Bogu, spasonosna mudrost o ljudskome životu i čudesno blago molitava, te u kojima se, na posljetku, krije otajstvo našega spasenja.

16. Jedinstvo Novog i Starog zavjeta

Bog, dakle, nadahnitelj i začetnik knjiga obaju zavjeta, tako je mudro rasporedio da je Novi zavjet u Starom skriven, a u Novom Stari otkriven. Iako je, naime, Krist u svojoj krvi ustanovio Novi savez (usp. Lk 22, 20; 1 Kor 11, 25), knjige Staroga zavjeta – preuzete u cijelosti u evanđeoskom navješćaju” ipak postižu i pokazuju svoje puno značenje u Novom zavjetu (usp. Mt 5,17; Lk 24,27; Rim 16, 25-26; 2Kor 3,14-16) te ga na svoj način rasvjetljuju i tumače.

V. poglavlje: Novi zavjet

17. Odlika Novoga zavjeta

Božja riječ, koja je Božja sila na spasenje svakome tko uzvjeruje (usp. Rim 1, 16), u spisima Novoga zavjeta na istaknut se način pokazuje i razvija svoju moć. Čim je, naime, došla punina vremena (usp. Gal 4, 4), Riječ tijelom postade i među nama se nastani, puna milosti i istine (usp. Iv i, 14). Krist je uspostavio kraljevstvo Božje na zemlji, djelima i riječima obznanio je svojega Oca i samoga sebe te je smrću, skrsnućem, slavnim uzašašćem i slanjem Duha Svetoga dovršio svoje djelo. Sa zemlje uzdignut, on sve privlači k sebi (usp. Iv 12, 32) – on, koji jedini ima riječi vječnoga života (usp. Iv 6, 68). To otajstvo, pak, nije bilo otkriveno drugim naraštajima, kao što je sada u Duhu Svetom objavljeno njegovim svetim apostolima i prorocima (usp. Ef 3,4-6 gr.), da propovijedaju evanđelje, pobuđuju vjeru u Isusa, Krista i Gospodina te okupljaju Crkvu. Spisi Novoga zavjeta su trajno i božansko svjedočanstvo o tome.

18. Apostolsko podrijetlo evanđelja

Nikome ne može izbjeći da se među svim Pismima, pa i onima novozavjetnima, evanđelja s pravom ističu. jer su ona poglavito svjedočanstvo o životu i nauku utjelovljene Riječi, našega Spasitelja. Crkva je uvijek i posvuda držala i drži da četiri evanđelja imaju apostolsko podrijetlo. Što su, naime, apostoli po Kristovu nalogu propovijedali, to su nam kasnije oni sami i apostolski muževi po nadahnuću božanskoga Duha u spisima predali kao temelj vjere – naime, četveroliko evanđelje po Mateju, Marku, Luki i Ivanu.

19. Povijesni značaj evanđelja

Sveta Majka Crkva čvrsto je i s najvećom postojanošću držala i drži da četiri navedena evanđelja, čiju povijesnost bez oklijevanja potvrđuje, vjerno predaju ono što je Isus, Sin Božji, živeći među ljudima zaista činio i naučavao njima na spasenje, sve do dana kada je bio uzet (usp. Dj 1, 1-2). Apostoli su, dakako, poslije Gospodinova uzašašća, ono što on bijaše govorio i činio, predali s onim punijim razumijevanjem koje su sami – upućeni slavnim događajima u svezi s Kristom te poučeni svjetlom Duha istlne uživali. A sveti su pisci sastavili četiri evanđelja tako da su iz mnoštva onoga što je bilo usmeno ili već i pismeno predano nešto izabrali, a nešto saželi ili s obzirom na prilike u Crkvama razvili, zadržavajući pritom oblik navješćaja, ali uvijek tako da nam priopće nepatvorenu istinu o Isusu. Bez obzira na to jesu li pisali iz vlastitoga parnćenja i spominjanja ili po svjedočanstvu onih »koji su od početka sami bili očevidci i sluge Riječi« (usp. Lk 1, 2-4), oni su pisali s nakanom da upoznamo »istinu« onih riječi o kojima smo poučeni.

20. Drugi spisi Novoga zavjeta

Osim četiriju evanđelja, kanon Novoga zavjeta sadržava također poslanice svetoga Pavla i druge apostolske spise napisane po nadahnuću Duha Svetoga; prema mudrom Božjem naumu, ti spisi potvrđuju ono što se odnosi na Krista Gospodina, sve više i više razjašnjuju njegov pravi nauk, razglašuju spasonosnu silu Kristova božanskoga djela, pripovijedaju o počecima i o čudesnom širenju Crkve te unaprijed navješćuju njezino slavno dovršenje. Gospodin Isus je, naime, bio uza svoje apostole, kako je obećao (usp. Mt 28,20), te im je poslao Duha Branitelja da ih uvodi u puninu istine (usp. Iv 16, 13).

VI. poglavlje: Sveto pismo u životu Crkve

21. Važnost Svetoga pisma za Crkvu

Crkva je uvijek častila božanska Pisma kao i samo Gospodinovo Tijelo jer ona – iznad svega u svetom bogoslužju – ne prestaje uzimati i vjernicima pružati kruh života sa stola kako Božje riječi tako i Kristova Tijela. Crkvi su Pisma, zajedno sa Svetom predajom, uvijek bila i jesu vrhovno pravilo njezine vjere jer Bogom nadahnuta i jednom za vazda napismeno ustaljena, nepromjenjivo priopćuju riječ samoga Boga te čine da se u riječima proroka i apostola ori glas Duha Svetoga. Stoga se, dakle, svekoliko crkveno propovijedanje, kao i sama kršćanska religija, treba hraniti i ravnati Svetim pismom. U svetim knjigama, naime, Otac, koji je na nebesima, s ljubavlju izlazi ususret svojoj djeci i s njima razgovara. U riječi Božjoj je pak tolika moć i sila da je ona uporište i životna snaga Crkve, a djeci Crkve ona je jedrina vjere, hrana duše te čisto i nepresušno vrelo duhovnoga života. Stoga za Sveto pismo na izvrstan način vrijede riječi: »Ziva je naime idjelotvorna riječ Božja« (Heb 4, 12), »ona ima moć graditi i dijeliti baštinu među svima posvećenima« (Dj 20, 32; usp. 1 Sol 2, 13).

22. Prikladnost i točnost prijevoda Svetoga pisma

Kristovim vjernicima treba bi ti širom otvoren pristup Svetom pismu. Zbog toga je Crkva već od samih početaka prihvatila onaj najstariji grčki prijevod Staroga zavjeta koji je nazvan prema sedamdesetorici muževa; druge, pak, istočne i latinske prijevode, poglavito takozvanu Vulgatu, uvijek drži u časti. A budući da Božja riječ mora biti dostupna svim vremenima, Crkva se majčinskom zauzetošću skrbi da se na raznim jezicima prirede prikladni i točni prijevodi, u prvom redu na temelju izvornih tekstova Svetih knjiga. Ako se ti [prijevodi] u danoj prilici i uz pristanak crkvene vlasti također prirede u zajedničkom naporu s odijeljenom braćom, njima će se moći služiti svi kršćani.

23. Apotolska zadaća katoličkih teologa

Zaručnica utjelovljene Riječi – to jest Crkva – poučena Duhom Svetim trsi se da iz dana u dan prispijeva sve dubljem razumijevanju Svetih pisama kako bi svoju djecu neprestano hranila božanskim riječima; stoga primjereno njeguje proučavanje istočnih i zapadnih svetih otaca i svetih liturgija. A katolički egzegeti i drugi proučavatelji svete teologije trebaju se pomno udruženih sila truditi kako bi, pod nadzom svetoga učiteljstva, prikladnim pomoćnim sredstvima tako istraživali i izlagali božanska Pisma da što više služitelja božanske Riječi uzmogne Božjemu puku plodotvorno pružati hranu Pisama koja rasvjetljuje duh, učvršćuje volje i srca ljudi potiče na ljubav prema Bogu. Sveti sabor bodri djecu Crkve, koja obrađuju biblijska pitanja, da s danomice obnavljanim poletom te sa svom zauzetošću i dalje u skladu sa shvaćanjem Crkve ustraju na sretno poduzetom poslu.

24. Sveto pismo i teologija

Sveta teologija ima svoje uporište u pisanoj Božjoj riječi, koja joj je, zajedno sa Svetom predajom, trajan temelj; u njoj se teologija snažno učvršćuje i uvijek pomlađuje istražujući u svjetlu vjere svu istinu skrivenu u Kristovu otajstvu. Sveta pak pisma sadržavaju Božju riječ i, jer su nadahnuta, uistinu jesu Božja riječ; stoga proučavanje Svetoga pisma treba biti takoreći duša svete teologije. A istom se riječju Pisma zdravo hrani i sveto osvježuje također služba riječi, to jest pastoralno propovijedanje, kateheza i svekolika kršćanska pouka, u kojoj liturgijska hornilija mora imati iznimno mjesto.

25. Čitanje Svetog pisma

Stoga je nužno da svi klerici, u prvom redu Kristovi svećenici i ostali, koji se kao đakoni ili katehete legitimno posvećuju služnji riječi, prijanjaju uz Pisma ustrajnim svetim čitanjem i marnim proučavanjem da nitko od njih – dok mora dijeliti povjerenim mu vjernicima prebogato blago Božje riječi, napose u svetom bogoslužju – ne postane »jalov propovjednik Božje riječi izvana, jer ju ne sluša iznutra«. Isto tako Sveti sabor gorljivo i na poseban način potiče sve Kristove vjernike, a osobito članove redovničkih zajednica, da čestim čitanjem božanskih Pisama izuče »najuzvišenije poznavanje Isusa Krista« (Fil3, 8). »Jer

nepoznavanje Pisama jest nepoznavanje Krista.« Neka, dakle, rado pristupaju samom svetom tekstu, bilo svetim bogoslužjem posve ispunjeni božanskim riječima bilo pobožnim čitanjem ili također putem ustanova i drugih za tu stvar prikladnih pomagala, koja se u naše vrijeme uz odobrenje i na poticaj crkvenih pastira posvuda hvalevrijedno šire. I neka imaju na umu da molitva mora pratiti čitanje Svetoga pisma da bi ono postalo razgovorom između Boga i čovjeka; jer »kad molimo, mi ga oslovljavamo; kad božanske izreke čitamo, mi ga slušamo«.

Dužnost je, pak, svetih predstojnika, »u kojih je apostolski nauk«, da pomoću prijevoda svetih tekstova njima povjerene vjernike prikladno uvedu u ispravno služenje svetim knjigama, posebno Novoga zavjeta, a prije svega evanđelja. Ti prijevodi neka budu opremljeni nužnim i uistinu dostatnim objašnjenjima da se djeca Crkve sigurno i s korišću druže sa Svetim pismima i njihovim se duhom napajaju.

Povrh toga, neka se prirede izdanja Svetoga pisma, opremljena prikladnim bilješkama koje su prilagođene također za uporabu nekršćanima i njihovim okolnostima; neka se pastiri duša i kršćani svakoga staleža na svaki mogući način mudro skrbe oko širenja tih izdanja.

26. Zaključak

Tako, dakle, neka čitanjem i proučavanjem Svetih knjiga »Božja riječ trči i proslavlja se« (2 Sol 3,1) i neka Crkvi povjereno blago objave sve više i više ispunja srca ljudi. Kao što život Crkve prima svoj rast iz stalnoga sudjelovanja u euharistijskom otajstvu, tako se smijemo nadati novom poletu duhovnoga života na temelju povećanoga čašćenja Božje riječi, koja »ostaje zauvijek« (Iz 40, 8; usp. 1 Pt 1, 23-25). Sve to u cijelosti i u pojedinostima, što je u ovoj dogmatskoj konstituciji određeno, prihvatite oci Svetoga sabora. I mi, apostolskom vlašću od Krista nam predanom, sve to zajedno s časnim ocima u Duhu Svetom odobravamo, odlučujemo i određujemo te zapovijedamo da to što je tako koncilski određeno, na slavu Božju bude proglašeno.

U Rimu, kod Sv. Petra, dana 28. listopada 1965.

Ja, Pavao, biskup Katoličke crkve (slijede potpisi Otaca)